

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.128/2026/4.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	dr. Nagy Attila egyéni ügyvéd (cím2)
Az alperes:	vármegyei1 Katasztrófavédelmi Igazgatóság (cím3)
Az alperes képviselője:	dr. Papp Tímea Erika kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	szolgálati juttatás tárgyában indult közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (20. sorszám)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Debreceni Törvényszék 105.K.700.202/2025/18. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 176.012 (százhetvenhatezer-tizenkét) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként, annak helységi Hivatásos Tűzoltóparancsnokságán címzetes tűzoltó alezredesként teljesített szolgálatot.

[2] Az alperes vezetője, mint a fegyelmi jogkör gyakorlója a 2020. október 5. napján kelt, határozatszám1 számú határozatával a felperessel szemben a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 102. § (1) bekezdése a) és b) pontjaiban meghatározott kötelezettség megszegésével megvalósított fegyelemsértés megalapozott gyanúja miatt fegyelmi eljárást rendelt el, amit a Ügyészség szolgálati feladat alóli kibúvás vétségében indult – 3.nyom.549/2020/22. számon folyó – büntetőeljárásban hozott jogerős döntése meghozataláig a Hszt. 198. § (2) bekezdés c) pontja szerint felfüggesztett.

[3] Az alperes vezetője a határozatszám2 számú határozatával 2020. október 12. napján a Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontja és (8) bekezdése, valamint 223. § (1) bekezdése alapján méltatlansági eljárást kezdeményezett, amit a fenti számú büntetőeljárás jogerős befejezéséig szintén felfüggesztett.

[4] Az alperes vezetője 2022. január 11. napján hitelesített parancsában értesítette a felperest, hogy a hivatásos szolgálat elismerése céljából megállapított szolgálati juttatásról szóló 712/2021. (XII. 20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 4. § a) pontja szerint a 2021. december 31-ei távolléti díj és 10% kiegészítő juttatás együttes összege hatszorosának megfelelő, azaz 3.520.242 forint összegű szolgálati juttatásra (ún. fegyverpénzre) jogosult, amelyet 2022. február 15. napjáig kell kifizetni. A kifizetésre a Korm. rendelet 6. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése szerint akkor kerülhet sor, ha a büntető/fegyelmi eljárás nem zárult a szolgálati viszony megszüntetéssel, továbbá a hivatásos állomány tagja nem áll fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt. A szolgálati juttatást a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése értelmében a korlátozó ok megszűnését követő hónapra járó illetménnyel együtt kell kifizetni.

[5] A Ügyészség a 2024. szeptember 16. napján kelt 3.nyom.549/2020/22. számú határozatával a büntetőeljárást – bűncselekmény hiányában – megszüntette.

[6] A felek közötti jogviszony a Hszt. 371. § (1) bekezdés b) pontja alapján – a felperes szám1 számú személyzeti megbeszélésről szóló feljegyzéshez kapcsolódó írásbeli nyilatkozatára is figyelemmel – 2024. október 1. napján kormányzati szolgálati jogviszonnyá alakult át.

[7] Az alperes a felperessel szemben elrendelt fegyelmi eljárást a 2024. október 1. napján kelt határozatszám3 határozatával a Hszt. 210. § (1) bekezdés e) pontja alapján megszüntette; ugyanezen a napon kelt határozatszám4 számú határozattal a Hszt. 223. § (4) bekezdés d) pontja alapján a méltatlansági eljárás is megszüntetésre került.

[8] 2024. szeptember 23. napján a felperes szolgálati juttatás megfizetése iránti kérelemmel élt; az alperes a 2024. október 24. napján kelt szám2 számú értesítésében arról tájékoztatta, hogy a szolgálati juttatásra nem vált jogosulttá.

[9] A felperes szolgálati panaszát a Főigazgatóságának vezetője a 2024. december 20. napján kelt határozatszáms5 számú határozatával – a Hszt. 268. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottn – megalapozatlanságra hivatkozással elutasította.

A kereset és a védirat

[10] A felperes keresetében az alperest – késedelmi kamattal növelt – 3.520.242 forint szolgálati juttatás megfizetésére kérte kötelezni. Kérelmét a Hszt. 1. § (1) bekezdés e) pontjára, 371. § (3) és (10) bekezdéseire, a Korm. rendelet 1. § b) pontjára, 4. § a) pontjára, 6. § (1) bekezdés c) pontjára és (3) bekezdésére alapította. Hivatkozása szerint a büntetőeljárás elhúzódása, az annak megszüntetéséről szóló értesítés elmaradása a terhére nem értékelhető; a jogviszonyának átalakulása a korábbi hivatásos szolgálati jogviszonyából eredő igények elévülését nem szakítja meg; a szolgálati juttatás kétségkívül megilleti.

[11] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Kiemelte, hogy a felperes 2024. október 1. napjától nem tartozott a Hszt. hatálya alá, ezért e törvény alapján a megkezdett fegyelmi és méltatlansági eljárás befejezésére a munkáltatónak nem volt lehetősége. A felperessel szemben a korlátozó ok nem szűnt meg, mivel a fegyelmi és méltatlansági eljárást elrendelték, azok a hivatásos szolgálati jogviszony megszűnéséig folyamatban voltak. A felfüggesztett fegyelmi eljárást a Korm. rendelet 6. § (1) bekezdés c) pontja szerinti folyamatban lévő eljárásnak kell tekinteni. Irreleváns, hogy a felperes szolgálati jogviszonya mire tekintettel szűnt meg; a szolgálati juttatás kifizetésének teljesíthetőségéhez a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése mindössze annyit követel meg, hogy a fegyelmi és méltatlansági eljárás ne a jogviszony megszűnésével fejeződjön be.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Döntését a Korm. rendelet 1. § b) pontjára, 2. §-ára, 3. § (1) bekezdésére, 4. § a) pontjára, 6. § (1) bekezdés c) pontjára és (3) bekezdésére alapította, továbbá – felsőbb bírósági döntésekre hivatkozással – utalt a perbeli jogkérdésben kialakult egységes bírói gyakorlatra. Rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy a felperes a szolgálati juttatásra a Korm. rendelet értelmében alapesetben jogosult lett volna, ugyanis 2021. december 31. napján hivatásos szolgálati jogviszonyban állt. A felek a szolgálati juttatás összegét sem vitatták, mint ahogyan azt sem, hogy a büntető-,

fegyelmi és méltatlansági eljárás nem a felperes jogviszonyának megszűnésével zárult le; a jogviszonyának átalakulására tekintettel fegyelmi és méltatlansági eljárás hatálya alatt nem állt. A jogvita tárgyát pusztán az képezte, hogy a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel a juttatás kifizetésére sor kerülhet-e. Az Alkotmánybíróság 3431/2022. (X.21.) AB végzésének indokolására utalással kiemelte, hogy a jogalkotói szándék arra nem terjedt ki, hogy e juttatást – differenciálás nélkül – minden hivatásos szolgálatban álló személy számára biztosítsa; a 3073/2021. (III.21.) AB határozat pedig kimondta, hogy az Alaptörvényből az ilyen juttatásra, mint igényjogosultságra vonatkoztatható alkotmányos alanyi jog nem vezethető le. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság az alperes által hivatkozott Kfv.III.45.121/2023/7. számú végzésében [Bíróági Határozatok Gyűjteménye (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2024-56] akként foglalt állást, hogy amennyiben az alperes a fegyelmi eljárást azért szüntette meg, mert a felperes szolgálati jogviszonya megszűnt, úgy kell tekinteni, hogy az ellene indult fegyelmi eljárás a jogviszonya megszűnésével zárult. A felhívott jogszabályok és az eseti döntések alapján a felperes az igényelt juttatásra nem jogosult.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Megsértett jogszabályhelyekként a Hszt. 1. § (1) bekezdés e) pontját, 198. § (2) bekezdés c) pontját, 371. § (10) bekezdését, a Korm. rendelet 1. § b) pontját, 4. § a) pontját, 6. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését, valamint az Alaptörvény 28. cikkét jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzítettekkel ellentétben a tényállásból és a csatolt iratok tartalmából az is következhet, hogy a fegyelmi és méltatlansági eljárások folytatásának oka valójában a büntetőeljárás megszüntetése miatt szűnt meg; azok lefolytatása – e tényre figyelemmel – okafogyottá vált; megszüntetésük nem feltétlenül a szolgálati jogviszony megszűnésének következménye volt. A büntetőeljárás 2024. szeptember 16. napján történő megszüntetése a korlátozó ok megszűnésének kérdését is felveti, ami miatt az alperes a szolgálati juttatás kifizetését visszatartotta. Erre tekintettel az is előfordulhat, hogy a fegyelmi eljárás megszüntetése adminisztratív késedelemmel történt meg; az eljárás folytatása már korábban okafogyottá vált. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta részletesen azt a kérdést, hogy a fegyelmi eljárás megszüntetésének mi volt a tényleges oka. Lényeges körülmény továbbá, hogy a büntetőeljárás megszüntetésére büncselekmény hiányában került sor, amelyre tekintettel a fegyelmi és méltatlansági eljárások is jogellenes magatartás hiányának megállapításával zárultak volna. Utalt a szolgálati juttatással összefüggő célra, miszerint e juttatás a hosszabb ideje tartó szolgálat elismerésének kompenzálására szolgál; esetében e feltétel egyértelműen megállapítható. Hivatkozott a Hszt. 198. § (2) bekezdés c) pontjában foglaltakra is, amellyel összefüggésben kiemelte, hogy a jogszabály az eljárások felfüggesztését nem a jogerős döntés, hanem a döntés meghozataláig teszi lehetővé; az eljárás folytatása és megszüntetése iránt az alperesnek nyomban intézkednie kellett volna. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a büntetőeljárás elhúzódásának tényét és azt is, hogy a hatóság az eljárás megszüntetéséről az alperest nyomban nem tájékoztatta. Végezetül hivatkozott a Hszt. 371. § (10) bekezdésében foglaltakra is, miszerint a jogviszony átalakulása a korábbi hivatásos szolgálati jogviszonyból eredő igények elévülését nem szakítja meg.

[14] Az alperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes fellebbezésében a megsértettnek vélt jogszabályhelyeket ugyan felsorolta, azonban egyértelműen nem jelölte meg, hogy azokat az elsőfokú bíróság milyen módon sértette meg; ennek hiányában az sem állapítható meg, hogy a fellebbezését mely eljárási vagy anyagi jogi jogszabálysértésekre alapítja. A felperes nem jelölt meg olyan közzétett kúriai határozatot sem, illetőleg annak részét, amelytől az elsőfokú ítélet jogkérdésben eltér. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a korlátozó ok nem szűnt meg, mivel a fegyelmi és méltatlansági eljárásokat a felperessel szemben elrendelték, és azok a hivatásos szolgálati jogviszonyának megszűnéséig folyamatban voltak. A felperes alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az eljárások megszüntetésének tényleges okát, illetve a büntetőeljárás megszűnésének időpontját nem vizsgálta. Amennyiben egy cselekmény nem minősül bűncselekménynek, fegyelemsértés megvalósítására és a fegyelmi felelősség megállapítására még alkalmas lehet. A szolgálati juttatás célja csak akkor valósul meg, ha a felfüggesztés addig tart, amíg az előzetes kérdésben hozott döntés jogerőssé nem válik. Ahogyan a felperesnek, úgy a munkáltatónak sem róható fel, hogy a büntetőeljárás évekig elhúzódott.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A felperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A jogorvoslati eljárás szabta keretek között megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntését az irányadó és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezésekre alapította, jogi indokolásában megjelenő okfejtése okszerű és megalapozott, a Kúria BHGY-ban is megjelent jogértelmezésével összhangban álló, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[17] Az alperes érvelésével szemben a fellebbezés érdemi felülbírálatra alkalmasnak minősült, ugyanis a jogalkotó a Kp. 100. § (2) bekezdése alapján a fellebbező félre azt a kötelezettséget rója, hogy a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér és a másodfokú bíróság döntésére vonatkozó határozott kérelmet előadja. A felperes e kötelezettségének eleget tett.

[18] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a 2021. december 31. napján hatályba lépett Korm. rendelet új jogintézményként a hivatásos szolgálatot ellátó személyek részére Magyarország biztonsága érdekében végzett munkájuk elismeréseként egyszeri szolgálati juttatás kifizetését rendelte el. A szolgálati juttatás alapja – bizonyos kivételektől eltekintve – a hivatásos állományú részére megállapított illetményből számított távolléti díj összege, illetve a hivatásos szolgálati jogviszonyban álló vonatkozásában a távolléti díjnak, valamint –

ha ilyen megállapítására sor került – a miniszter által rendeletben megállapított kiegészítő juttatásnak az együttes összege, amely a hivatásos szolgálatot ellátó személyt 2021. december 31. napján megilleti. A szolgálati juttatás mértéke az alapját képező összeg hatszorosa. A Korm. rendelet címzettjei – a személyi hatályra vonatkozó 1. § alapján – a hivatásos szolgálatot ellátó személyek, valamint annak hatálya alá tartozó munkáltatók. A szolgálati juttatásra jogosultságról és annak összegéről a munkáltatói jogkört gyakorló intézkedést ad ki.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan hivatkozott arra, hogy a Korm. rendelethez indokolás nem tartozik, azonban annak az egyik jogalkotói célja – a 3431/2022. (X. 21.) AB végzés indokolása [10] bekezdésében felidézett belügyminiszteri jogi-szakmai álláspontja (*amicus curiae* beadvány) szerint – az állománymegtartás, a rendvédelmi szervnél való további szolgálat ösztönzése volt. Eszerint a szabályozás egészéből egyértelműen kiolvasható az a rendeletalkotói szándék, hogy a szolgálati juttatásnak a hosszabb ideje történő szolgálatteljesítés elismerése mellett az állománymegtartás, a rendvédelmi szervnél való további szolgálat ösztönzése is célja. Emiatt a rendeletalkotó nem kívánta a szolgálati juttatást minden hivatásos szolgálatban álló személynek biztosítani.

[20] Az ítéltábla rámutat, hogy a hivatásos szolgálatot ellátó személyek foglalkoztatási jogviszonyára vonatkozó jogállási törvények és egyéb jogszabályok nem tartalmazzak a szolgálati juttatással kapcsolatos előírást, a juttatás biztosítása (és kifizetése) az Alaptörvény valamely rendelkezéséből nem következik, az a jogalkotó (rendeletalkotó) saját elhatározásán, az e tekintetben fennálló mérlegelési jogán alapul. Mint ahogyan arra az ítéletében a törvényszék maga is hivatkozott, a 3073/2021. (III. 4.) AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította a rendvédelmi szerv tagja egyszeri juttatásának *ex gratia* jellegét, amely alapján az Alaptörvényből nem vezethető le az ilyen egyszeri juttatásokra, mint igényjogosultságra vonatkoztatható alkotmányos alanyi jog.

[21] A Korm. rendelet 4. § a) pontja akként rendelkezett, hogy a szolgálati juttatásra jogosult – az 5. § és a 12. § szerinti kivétellel – a 2021. december 31. napján hivatásos szolgálatot ellátó személy, függetlenül attól, hogy a jogviszonya határozott vagy határozatlan időre áll fenn. Mivel felperes esetében 2021. december 31. napján az 5. § taxatív felsorolásában szereplő, a szolgálati juttatásra kizáró feltételek nem álltak fenn és a 12. §-ban foglalt különös rendelkezések sem jöhettek szóba. Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a felek között abban a kérdésben nem volt vita, hogy a felperes a szolgálati juttatásra a Korm. rendelet értelmében alapesetben jogosult lett volna, miután 2021. december 31. napján a hivatásos szolgálati viszonya még fennállt; ezáltal a szolgálati juttatás Korm. rendelet szerinti folyósíthatóságának kérdését okszerűen vizsgálta. E körben abban a jogértelmezési kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a már folyamatban lévő fegyelmi és méltatlansági eljárás időtartama alatt bekövetkezett jogviszonyváltás (hivatásos szolgálati jogviszony kormányzati szolgálati jogviszonnyá való átalakulása, lényegében a hivatásos jogviszony megszűnése) a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésében foglalt folyósítást kizáró ok lehet-e, az értelmezhető-e oly módon, hogy a fegyelmi eljárás a hivatásos szolgálatot ellátó személy jogviszonyának megszűnésével zárult, tekintettel arra, hogy a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetése a törvény erejénél fogva (*ex lege*) a fegyelmi és méltatlansági eljárás megszüntetését is maga után vonta.

[22] Az alaptörvény-konform értelmezés kereteit kijelölő Alaptörvény 28. cikke megköveteli, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. „A 28. cikk szerint a jogszabály Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezése a bíró számára nemcsak jog, hanem kifejezett kötelesség: amennyiben a bíró a jogszabály szövegét az értelmezés segítségével az Alaptörvénnyel összhangban tudja alkalmazni, annyiban ennek megfelelően köteles eljárni.” {28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}.

[23] A Korm. rendelet 6. § (1) bekezdés alapján az a hivatásos szolgálatot ellátó személy, akivel szemben 2021. december 31-jén büntetőeljárás, fegyelmi vagy méltatlansági eljárás van folyamatban, jogosult a szolgálati juttatásra, de részére a szolgálati juttatás kifizetésére csak az a)-d) pontokban foglalt korlátozó ok megszűnését követően – a (2)-(4) bekezdésben meghatározottak szerint – kerül sor. A 6. § (3) bekezdése alapján az (1) bekezdés b) és c) pontja esetén a szolgálati juttatást abban az esetben kell kifizetni, ha a büntetőeljárás, a fegyelmi eljárás vagy a méltatlansági eljárás nem a hivatásos szolgálatot ellátó személy jogviszonyának megszűnésével zárul, azzal, hogy a kifizetésre akkor kerülhet sor, ha a hivatásos szolgálatot ellátó személy nem áll fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletében megalapozottan hivatkozott a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Kfv.III.45.121/2023/7. számú végzésére (BHGY K-KJ-2024-56) amelyben hasonló jogértelmezési kérdésben a Korm. rendelet 6.§ (3) bekezdés első mondatát az Alaptörvény 28. cikke szerinti Alaptörvény-konform értelmezés igényével vizsgálta. A vizsgált ügyben a felperes szolgálati viszonya – a perbeli esettel egyezően – 2021. december 31-én fennállt, erre tekintettel a Korm. rendelet 4. § a) pontja alapján a szolgálati juttatásra jogosulttá vált, mivel a Korm. rendelet 5. § és 12. § szerinti kivételek esetében nem álltak fenn. Ugyanakkor juttatás kifizetését korlátozó ok – a 2021. december 31. napján folyamatban volt méltatlansági és fegyelmi eljárás – megléte miatt részére a szolgálati juttatás megfizetésére a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésében meghatározottak szerint csak ezen eljárások megszűnését követően kerülhetett volna sor. Ez azt jelentette, hogy a szolgálati juttatást a felperes részére – mint ahogyan jelen ügyben is, – abban az esetben kellett volna megfizetni, ha a méltatlansági vagy a fegyelmi eljárás nem a jogviszonyának megszűnésével zárul, illetőleg a felperes fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt nem áll. A Kúria előtt folyó ügyben a szolgálati jogviszony megszüntetésére (a törvény erejénél fogva) a Hszt. 82.§ (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése alapján került sor; a fegyelmi és méltatlansági eljárást pedig a Hszt. 210. § (1) bekezdés e pontjára, valamint a Hszt. 223.§ (4) bekezdés d) pontjára hivatkozással szüntették meg. A Kúria a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdés első mondatának értelmezését elvégezte, azaz állás fogalt abban a kérdésben, hogy miként kell értékelni, ha a méltatlansági és fegyelmi eljárás nem érdemi döntéssel zárul, azaz a hivatásos szolgálati jogviszony nem a méltatlansági, illetve fegyelmi eljárás eredményeképpen, hanem attól függetlenül szűnik meg; azt lehet-e akként értelmezni, hogy a szolgálati juttatás kifizetését korlátozó eljárások a jogviszony megszűnésével zárultak. A Kúria a fentiekkel összefüggésben arra mutatott rá, hogy a Hszt. IX. fejezetének 48. pontja sorolja fel a szolgálati viszony megszűnésének lehetséges módjait, amely a szolgálati viszony megszűnésének [Hszt. 80. § (1) bekezdés a-g) pontjai] és megszüntetésének [Hszt. 80. § (2) bekezdés a-i) pontjai] esetköreit egyaránt tartalmazza. Ha a szolgálati viszony a Hszt. 80. §

(1) bekezdés c) pontja alapján – a törvény erejénél fogva – megszűnt, ennek következménye, hogy a Hszt. 223. § (4) bekezdés d) pontja alapján, illetve a Hszt. 210. § (1) bekezdés e) pontja alapján a méltatlansági és a fegyelmi eljárást is meg kellett szüntetni. A jogviszony megszűnése és az eljárások megszüntetése között szoros oksági kapcsolat van, így abból, hogy a megindult méltatlansági és fegyelmi eljárást azért szüntették meg, mert a szolgálati viszony a törvény erejénél fogva megszűnt, okszerűen levonható az a következtetés, hogy a megindult méltatlansági és fegyelmi eljárás a jogviszonya megszűnésével zárult.

[25] Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki a Kúria döntésében foglaltakra tekintettel, hogy a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdését nem lehet másként értelmezni, minthogy abból, hogy a felperes ellen indult fegyelmi eljárást a fegyelmi jogkör gyakorlója azért szüntette meg, mert a hivatásos szolgálati jogviszonya időközben megszűnt, okszerűen vonható le az a következtetés, hogy az ellene indult fegyelmi eljárás a jogviszonya megszűnésével zárult. A szolgálati juttatás kifizetése szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a hivatásos szolgálati jogviszony megszűnése nem a fegyelmi eljárás eredménye volt, mivel a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése ilyen további előírást nem tartalmaz. A Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése értelmében tehát a kifizetést kizáró ok a jelen esetben is fennállt.

[26] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a folyamatban levő fegyelmi eljárás fogalomértelmezését az eljárásjogi törvények nem adják meg, miként a felfüggesztett eljárás fogalmát sem rendezik, azonban a felfüggesztés jogintézményét tipikusan az eljárás elrendelése és befejezése között, a folyamatban levő eljárás szabályai között helyezik el. Ennek megfelelően a Hszt. XV. fejezetében szereplő „Fegyelmi felelősség” alcím alatt a 198. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolja a felfüggesztés kötelező, illetve mérlegeléstől függő eseteit. A felfüggesztés elrendelését nem lehet az elrendelt fegyelmi eljárás befejezéseként értékelni, ennek ellentmondanak ugyanis a Hszt. 195. § (1) és (2) bekezdése, amelyek a fegyelmi eljárás elrendelésének kötött szabályait rögzítik. A fegyelmi eljárás határozattal kerül elrendelésre, melynek meghatározott formai és tartalmi kellékei vannak, azt kézbesíteni szükséges, mindezen kötött folyamattal minősül a fegyelmi eljárás megindítottnak, annak határideje az elrendelésétől a befejezéséig tart. A fegyelmi eljárás megindítása és befejezése közé a Hszt. 198. §-ával elhelyezett fegyelmi eljárás felfüggesztése jogintézmény csupán a további eljárási cselekmények foganatosítására bír befolyással, azonban az eljárás fennálltát, hatályát nem érinti, azt nem szünteti meg.

[27] A Hszt. 198. § (3) bekezdése értelmében a felfüggesztés ideje nem számít be a fegyelmi eljárás lefolytatására nyitva álló időtartamba és az elévülési időbe sem, ezalatt nyugszik a fegyelmi eljárás, de nem szűnik meg. Nem illeszkedne a jogszabályalkotás gyakorlatába, ha a folyamatban levő eljárás egyes szakaszait – így a felfüggesztés esetét – a jogalkotó külön nevesítené, nyilvánvaló, hogy a jogalkotó a folyamatban levő eljárás valamennyi eljárásjogi variációját külön felsorolás nélkül a jogintézménybe beletartozónak tekinti. Az általános eljárásjogi dogmatika szerint az eljárás felfüggesztése az eljárás nyugvásának egyik formája, az eljárás folytatásának akadályát képezi. Az irányadó bírói gyakorlat szerint a kérelem érdemi elbírálásának ilyenkor eljárásjogi akadály van, ez az akadály csak időleges, a felfüggesztésre okot adó körülmény megszűnése után lehetőség lesz az érdemi döntésre (Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.350/2009/3.).

[28] A fegyelmi eljárás folyamatban lététől elkülönülő kérdés az, hogy a felfüggesztés ideje nem számít be a fegyelmi eljárás lefolytatására nyitva álló időtartamba és az elévülési időbe. A felfüggesztés csupán az elévülési idő nyugvását jelenti, azzal a fegyelmi eljárás még nem kerül befejezésre, ezért a Hszt. 198. § (3) bekezdésének szabályozásából is arra a következtetésre lehet jutni, hogy a fegyelmi eljárás folyamatban levőnek tekintendő. A fegyverpénz kifizetésének lehetősége függ a fegyelmi eljárás mikénti befejezésétől, a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetése esetén egyáltalán nem kerülhet sor kifizetésre, egyéb esetben pedig csak a fegyelmi büntetés hatályának leteltét követően.

[29] Minthogy a felek közötti jogviszony a Hszt. 371. § (1) bekezdés b) pontja alapján – a felperes számla számú személyzeti megbeszélésről szóló feljegyzéshez kapcsolódó írásbeli nyilatkozatára is figyelemmel – 2024. október 1. napjától kormányzati szolgálati jogviszonnyá alakult át; a felperes hivatásos szolgálati jogviszonya 2024. szeptember 30. napján megszűnt, a felperes az általa igényt juttatásra nem vált jogosulttá.

[30] A Hszt. fegyelmi eljárásokra vonatkozó szabályrendszere igazodik ahhoz, hogy az alapul szolgáló cselekmény büntetőeljárás tárgya is lehet, amelynek lefolytatása időben elhúzódhat, azonban e körülmény a juttatás kifizetésének akadályára kihatással nincs.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[32] Az alperes a másodfokú eljárásban perköltséget megfelelően felszámította, ezért arról az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkezett, és kötelezte a pervesztes felperest annak megfizetésére.

[33] A felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a fellebbezési eljárási illetéket (281.619 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[34] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 12.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró